

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Babits Mihály: Kakasviadal
Baranyi Ferenc: Rondó /a-mollban
Bittner János:
Zordon bácsi szavai Szimbához
Dobrosi Andrea: Áttűnődés
Kamarás Klára:
Történelem madártávlatból
Koosán Ildikó: jelenkor
Mándy Gábor: Hazafias vers
Ricza István: Kimondhatatlanul
T. Ágoston László:
Aki fart vet a halálnak...

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton: Elhallgatok
Balogh Örs: Számadás
Bárdos László: Túlterjedés
Bodó Csiba Gizella:
Imbolygok a létben
Debreczeny György: kifulladásig
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Lélekvesztés
GlígoricsTeru: Nyári Alkony
Horváth Hoitsy Edit:
Gyöngye violáról...
Kajuk Gyula: Gazdabánat
Kántor Zoltán: Buta dal
Karaffa Gyula: zöldséges standon
Király Gábor: A káposztaszag
Kő-Szabó Imre: Rántott szelet
Köves József: Pacalpörkölt-szonett
Lelkes Miklós: Szomorú paradoxonok
Nyakó Attila: Hétköznapi csalódások
Pápay Aranka: Hátország
Pethő N. Gábor: Kétpercnyi derű
Pintér László: Az ősbaktérium
Sárközi László: Grafiti és történelem
Tiszai P. Imre: Vakvágányon
Uhrman Iván: Vén zsidó arcképe
Verasztó Antal: Őszi utak

3. oldal

mikroszkóp

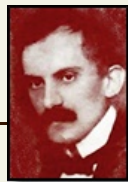
Lehoczki Károly:
Ünnep a tengeren

4. oldal

klasszikusaink

Babits Mihály

Babits Mihály
Kakasviadal

Kiáltsa szám, üzenje versem,
amit legjobban fáj üzenni,
hogy mennyire senki és semmi
vagyunk:
kakasviadal, bolhaverseny.

Mert céltalan csak, törpe szolgál,
mi akik ölünk harag nélkül
s halunk haszonnak hite nélkül,
küzdünk
vakon, mint a kakasok s bolhák.

Hol az emberfaj régi gőgje?
nemesség, élet, érdemesség?
hogy minden a semmiért essék,
s ingyen
vágynkat az ágyu lebőgje?

S düljanak bár ingyen csapások:
láva ha kitör, föld megindul
veszni mint önnön ujjainktul
fojtva
hullani: e csapások mások.

Vak színész és vacogó néző,
érdemelten és érdemtelen
őrült kezünket tehetetlen
nézzük:
de már megállítani késő!

Kiáltanánk: kihez kiáltunk?
Futnánk: hova fussunk, Úristen?
Rabon, ragadtan és mezítlen,
tompán,
mint a juhok, sírunk és várunk.

Mándy Gábor
Hazafias vers

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádné
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita fűzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Fulleextra
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Klubháló
Koday László

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja.

Tomasso Albinoni
Adagio G minor
for chello.

Testvéreim, büszkén nézzetek szét!
Ez a mi hazánk, és az is marad.
Mi egy vérből vagyunk, fogjunk kezét
a ránk boruló, közös ég alatt.

A mi hegyeink ezek a hegyek,
a mi tavaink ezek a tavak,
az erdő is miénk, vaddal tele,
s a tenger is, mely dagad és apad.

Miénk a föld, és annak mélye is,
miénk a hajnal és az alkonyat.
Miénk az élet, amely kivirult,
s most aggódhatunk a sorsa miatt.

Mi egytől egyig földiek vagyunk,
ki kínai, ki néger, ki arab.
Nekünk a Föld a nagy, közös hazánk.
Fogjunk hát össze mind, hazafiak!

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Föld S. Péter, Most és itt!
Varánusz
Tuareg

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Koosán Ildikó
jelenkor

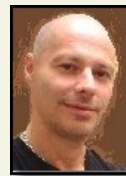
összegurulnak,
tócsákba gyűlnek
a keserű
cseppek,
zajlik a szenny is;
kár lenne
benne
aranyhalak után
kutatni;

orvhalászok
nyilvános
máglyahalála
sem váltja meg
varázsütésre
a holnapi sorsot.

*

nem baj, ha csak néha nézek hátra,
fegyvereim hordozom magammal:
szavakat kifelve szócsatára,
táskám tele tetre kész haraggal;

tudnom kell este kihalt városrészen
lámpától lámpáig navigálni,
félsötétben is túljutva merészen,

Bittner János
ZORDON BÁCSI SZAVAI SZIMBÁHOZ

Csak játszanak velünk az istenek.
Sok év után sem ismerlek. Ki vagy?
Nem is hiszem: egészen kisgyerek
voltál, mikor kezembe fogtalak.

Szeretném látni, hogy valóra válnak
az álmaid. Csak nézni messziről...
Az álmok jók, még akkor is, ha fájnak,
és látszólag nem szólnak semmiről.

Megállapítottam: hasonlítász
hozzám, de azt még mindig nem tudom,
hogy átok ez, vagy éppen hogy vigasz.

Figyelj, ha angyal integet feléd!
Ösztönből élj, menj végig az úton!
Erő van benned, több mint sejtened!

Baranyi Ferenc
RONDÓ / a-mollban/

Ő mindig volt, de igazán

ép bőrrel hazatalálni;

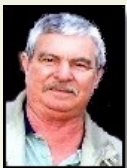
bejutni aztán sértetlenül a házba,
mintha zár, fal erős bástya lenne;
ketyeghet a pulzus szokott modorába,
koccinthatok a győzelemre.

*

dombhajlatok árnyékán,
szikes földek
szorításában
daccal birkózó
akácok
szívóssága
juttatja eszembe
a keresztre feszítés
misztériumát;

nekem az akác,
idegen akarattal
kihalásra kárhoztatott
nemzeti
töviskorona - jelkép.

Szombathely 2014. március 30.

Ricza István
Kimondhatatlanul

Kimondhatatlanul hiányzik olykor
felénk a jó tanács: Hogyan tovább?
Az életünk ma egyre mostohább.
Jöhetne már egy új világ, egy új kor!

Ki tudja, lesz-e még erőnk kivárni
a jobb jövőt, ha nem segít a hit?
Esetleg elfogadjuk azt, amit
a sors ajánl, legyen belőle bármi?

Reménykedünk mi mégis egyre titkon,
hogy egy napon megérjük azt talán,
ha minden újra szebbre fordul itthon,

akárcsak ott, az Úrnak asztalán
jut egy karéj kenyér, s mi mindahányan
majd jóllakunk belőle. Hadd kívánjam.

T. Ágoston László
Aki fart vet a halálnak...

Városszéli kiskocsmá a pesti gyár nem rég letelepített
gyáregysége szomszédságában. Itt bú-sulnak a poharukba műszak
után azok a parasztgazdából lett segéd munkások, akik nem akartak
sző-vetkezeti gazdává válni a falujukban. Középkorúak, vagy még
ennél is fiatalabbak. Bánatos szeműek, kevés szavúak.

Tovább a teljes szöveghez>>>>

most lett oázisom nekem.

Virult sorsom sivatagán
sok enyhülést adó leány.

Segített élni mindahány –
s holtomban egy se lesz velem.
Ő mindig volt, de igazán
most lett oázisom nekem.

Kamarás Klára
Történelem madártávtalából

Egyszer majd minden seb beforr.
Ha engednénk, talán beformna...,
de őrizzük s körömmel, foggal
tépjük fel újra és megújra.
Nincs más dalunk,
nincs semmi más,
csak ezerévi jajgatás,
s, hogy "megbűnhődte..."
Volt miért!
Mi sem ingyen
kaptunk babért.
Pogány... majd jobbágy omló vére,
hányszor kiáltott fel az égrel!
Sok melldöngető frázis mit takart?
Szomszédot öltünk s magyar, a magyart.
Minden bűnünkről hallgatunk,
álságos a bűnbánatunk,
s vádoljuk az egész világot,
mert olykor köztünk rendet vágott.
Történelmünk csak festett tábla.
Hányszor mázoltuk át? Hiába!

Dobrosi Andrea
Áttűnődés

Csak mi tudjuk, mi a hozokkést virág,
mit jelent nekünk az, hogy gumó család,
el nem sülyedhet bennünk hajó, naszád,
mert az emlék éle rajtunk rést kívág.

Azon csöppög át percünk, mint nedv, szirup,
s mindennapjainkba ömlik el, szalad,
omlik feledés, a robbantott falak,
a mókuserékből nekünk kedv kijut.

De ez a múlt – melyre nem lehet panasz –
áttűnik-e majd sejtelmes jövőbe,
akár egy pöttömnyi rész, néhány arasz?

Oh, bárcsak hozokkést virág szövődne,
meg gumó család, a lényeg ugyanaz:
a voltot a lesz sohase törölje.

Csontvári Koszta Tivadar
festőművész

Gligorics Teru
Nyári Alkony

Szunnyadó tengerben fürdik a hegytető,
gyengéden fújja a lankadó szél.
Eljönni készül a gondokat elvető,
nyugalmas perceket meghozó éj.
Ünnepi ruháját ölti a napsugár,
vérvörös korongján pirul a báj,
egy kecsesen hajlongó borókát megcsodál,
s táncot jár vele, míg zenél a táj.

Zöldellő dombokon birkákat terelő
pásztort híven követ a nyáj,
eltévedt kisbárány sír a zöld legelőn,
éhesen keres egy emlőt a száj.
Madarak csipegnek tollazott fészkekben,
vonzó az alkonyat, de puhább az ágy,
nagyamák hintáznak megkopott székeken,
ajkukon imádság, szívükben vágy.

Roskadó ház előtt öregek pipáznak,
messzire viszi a füstöt a lég,
félszemmel labdázó gyereket vigyáznak.
Felettük lassanként szürkül az ég.
Kismama babáját fekteti ágyába,
miközben dúdolgat halkán egy dalt,
a kutya is fáradtan bújjik a házába,
s árnyakat üldöz a járda, a fal...

Hegedű csendesen zokog egy ablakból,
könnyének szárnyain repül a szív,
madárdal visszhangzik benne a távolból,
dobogó, csábító dallama hív.
Odakint zokogva lankad az alkonyat,
a láthatár hatalmas lángokban ég,
gyönyörű halál, oly drámai hangulat!
S bíborban gyászol egy percre az ég.

Vörösre festi a gyülemelő felhőket,
a gyönyörtől rezeg a levél a fán,
szélvészé kavarja az enyhe szellőket,
s könnyezik csendben az erdő dalán.
Álmokat kergető, átfutó emberek
nem érzik szívükben soha a dalt,
mit örömtől felbuzdult, hullámozó tengerek
suttognak, s dalolja halkán a part.

Éhesen keres egy kuckót a hontalan,
gyászoló anya könnyeket ont,
mulatni készül a boldog, a gondtalan,
s a földrengés valahol házakat bont.
Nincs boldog ember kerek e világon,
ha egy álma teljesül, újakat úz,

Pethő N. Gábor
Kétpercnyi derű

Honnan jött s hová tartott vajon,
ez a bölcs mosolyú szél,
itt az ablak résen becsusszanva?
Homlokom simítva,
a füstöt felkavarta,
megpihent mellettem és így szólt:

Ne félj, a holnap árnyai,
feléd, ha rontanának.

Ne félj, bár hittél
mindenféle boldogságnak.

Ne félj, magányod,
most még óriásnak érzed.

Ne félj, hát ide tévedtem,
itt vagyok most tenéked:

Tarts ki,

és engedj nekem, a szélnek.
Engedd: repíthesselek szebb utakra.
Engedd: haragod hadd fűjjam messze,
Engedd: múltadat kikergethesse
Erőm lelkedből, fájdalmaidra hogy feleljek!

Engedd!

Hová sietsz, s miért nem maradsz tovább?
– Kérdeztem volna én,
de megállt a csillár imbolygása,
s kétpercnyi derűt hagyva maga után
tovább siklott a szél...

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

16.

– Gyere, segíts egy kicsit! – hallatszott a konyhából Erzsike hangja, s az épp most kinyitott ajtón át ismerős illatok töltötték be a házat.

Bertit a konyhában az asztalra szerelt húsdaráló és a belőle kiálló hurkatöltő-csőre húzott bél látványa fogadta. Az asszony tömte a darálóba a hurkába való. A férfi vezette a telődő belet, időnként

s amíg a pillangó játszik a virágon,
hamuvá égeti lelkét a tűz.

Eltűnt a bíborban tündöklő hegytető,
a sötétben hidegen süvít a szél,
rég betakarta a gondokat elvető,
nyugalmas perceket meghozó éj.
Éveket sodor az eltűnő pillanat,
életet kerget a hegyen a szél,
lefelé rohan a lejtőn, mi megmaradt,
míg hajamat belepi lassan a dér...

Csontváry Kosztka Tivadar:
Almát hámozó öregasszony.

Bárdos László
TÚLTERJEDÉS

Előfordul, hogy túlterjed az élet.
Kinövi ésszerű határait.
Te még a lábadat megvetve méred,
s ő már ingoványokat gyarapít.

Szívósságától nő a gaz, a búrján.
Alaktalan posvánnyal viselő.
Mind több a sejtje, ám semerre-útján
hovatovább elfogy az ismerős.

Belelóg ím csillagászati évbe,
ezernyi éren szétcsorogna már,
ha birtokháborítását kivédve
nem torlaszólna ezer akadály;

új gépezetek, kódok és szabályok
mindenfelé feltartják nedveit.
S ki bár csak egy helyütt alászivárgott,
azon már semmi fonál nem segít.

csavart egyet rajta, hogy ott legyen egy adag vége, majd szépen,
óvatosan elcsavarta a végét is, mikor az lejött a töltőről. Hamarosan
elkészült néhány szál hurka, csak annyi, amennyit ők pár nap alatt
megesznek. A gázon forrt a hurkafőző víz.

– Legközelebb csinálok egy kis házikolbászt is... – ígérte az
asszony.

A férj beleegyezően bólogatott, ujjait megnyalva kóstolta meg a
hurka ízét.

– Igen jó lesz – válaszolt, kezét lemosta, és visszament a
szobába, hogy a felesége nyugodtan főzze ki a hurkát.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Lelkes Miklós
Szomorú paradoxonok

Mennék? Maradnék? Várnék, s mégse várnék
nyugtalanúságot, mit nyugalom ad?
Az élet során mennyi paradoxont
fal be, okád ki minden pillanat!

Mímelt hitnek bár kalapjába dobja
a kért koncot az elrontott világ,
mit ér lélek - e rejtély - tönkretetten,
ha önzésből eladta önmagát?

Még verset írok itt, a nincsbé zártan.
A nincsbé zártan nyílik ki a zár
magány-világban, s már a végtelennek
csendhang-álarcos börtönőre vár.

Még verset írok itt, s a szó: hiába,
tört homálytükrore kételyt ringató.
Jó volna tudni már: örök Hiába
tévedt Tudás, akaratlan csaló?

Még verset írok itt, de már a fegyver
eldördült rám. Figyeljetek, rabok:
hajszolt testet keresnek célkeresztnek
idő-szolgák, kivégzőosztagok!

Szolga, a szádra ne vedd, hogy Szabadság,
ha önként hajlongsz, szolgálsz Becstelent!
A Szabadság nem érthetetlen Isten,
ha gyenge is, s hívének bút terem.

Még verset írok itt, a Nincsbé zártan.
Szabadságról írom, mely nincs velem,
mégis, velem a nincsbé - képzeletben.
E börtönömben Ő az Istenem!

Tiszai P. Imre
Vakvágányon

Korhadó talpfákról menekülő, vak-rozsdás sínek
tekerőznek szabadulva a vasmonstrumok alól,
romokban az állomásépület, omló boltívek,
az ablakban még satnya muskátli nő ki a falból,
lúdtalpas vasutas lépteit törött járda őrzi,
és a csend betakarja a valaha volt csattogást,
rég csínyek ízét egy rajz a falon felidézi,

Az apa tett még egy hasábfát a kandallóban pislákoló lángokra, óvatosan megpiszkálta a paraszt, majd kinyitotta az újságot, és tovább olvasta a napi híreket. A tágas, kényelmesen berendezett nappali másik felében, közel az ablakhoz, tankönyvekkel megrakott íróasztal mögött ült a fia, Sándor. Bosszankodott, mert elszalasztotta a kínálkozó alkalmat: akkor kellett volna megzavarnia az apját, amikor fát rak a tűzre. Az apa, mintha megérezte volna Sándor gondolatát, lehajtotta az újság felső részét és odaszólt a fiúnak:

- Na! Haladsz, azzal a biológiával?

A fiú nemet intett. Néhány szóval elmondta, hogy a természetrajz órán az emberiség eredetéről meg az ősbaktériumról beszélt a tanár úr, és nemigen értette az elmondottakat. Pedig ebből felelnie kell másnap, a hétfői órán.

- Mit mondott, amit nem értettél? – kérdezte az apa.

- Egyszerűen képtelenségnek tartom, hogy az ember valami ősbaktériumtól származzon. Tudnál erre valamilyen magyarázatot adni, papa?

Tovább a teljes szöveghez>>>

Albert Lőrincz Márton
Elhallgatok

Elhallgatok.

A garázsban fiat nevel
a rézfarkú cinke.

Zaj gázol most az ember
udvarias lépteibe.

G. Ferenczy Hanna
Lélekvesztés

1926-2007

Míntha a Bermudák
háromszögében
lejtene gyöngye
lélekvesztőnk
baljóslatú
boszorkánytáncot –
egymás szavát
már nem értjük többé
különböző örvények
fogyói vagyunk örökké.

Az újrakezdések
ideje elmúlt
hajóink régen
szét futottak
idegen pólusok
mágneskörén
keringünk, és
zuhanunk egyre
feladjuk egymást
kényre, kegyre.

sínbohóc tárcsával üti vasutasné nagy farát,
ennyi, mi megmaradt az autópályától távol,
ide nem hallatszik a modern IC-k száguldása,
az automata világ innen már messze mázsol
modern, új rajzokat acél-üvegbeton falakra

Molnár Jolinak

Uhrman Iván
VÉN ZSIDÓ ARCKÉPE

avagy: ilyennek szeretnék megvéniülni

Arcára ráncok torz bozótja nőtt,
de átizzik mögüle még a szem.
A Jézus-arc lett volna tán ilyen,
de megvéniülni nem kapott időt.

A mákos-ősz, borzas, kuszált szakáll,
s a véle egybeburjánzó pajesz –
már régen nem valós hit képe ez,
csak önmagát ébren tartó szabály,

fogódzkodó, mikor tükörbe néz,
el nem veszíthető identitás,
kétezer év űzött barangolás
közt is megőrizett emlékezés.

A lába botladozva, tétován
nem is lép szinte, már csupán inog.
Vélnéd, ha látod: mindjárt összerogy,
de akkor is megy egyre még nyomán...

S ha megütötték, megrúgták, leköpték,
lerázza, mint eső vizét az eb;
végleg leütni, lám, úgysem lehet,
megkötni sem, hogy újból meg ne szökjék...

Minek? Mi dolga lenne vissza még,
mely elnyugodni most sem engedí?
Mi ad még s még egy csepp erőt neki,
hogy talpon áll még mindig, s újra lép?

E körülárkolt, vérekes szemek
mért izzanak még oly kegyetlenül?
Tudják-e, hogy bennük megtestesül
mementóul a lelkiismeret?!

Horváth Hoitsy Edit
Gyöngye violáról...

1929-2007

Fehér kerítésen fut már a borostyán.
Hársfa hűvösében alszik a tarisznyám.
Fehér bimbó pattan, szembenéz a nappal;
hunyorog a fényben, nevet a tavasszal.

Terjeng már a színes bazsarózsa bokra.
Olyan, mint a hímes bokorugró szoknya.
Pelyheit a pitypang rábízta a szélre,

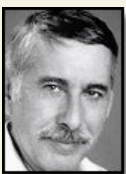
Verasztó Antal
ŐSZI UTAK

*Szállj, szállj, ökörményál,
Jön az ősz, megy a nyár.*

A múlt héten változó időjárásunk volt, eső és szép idő váltakoztak. Minthogy az utak megromlottak, a heti vásárt gyengén látogatták, így hát Bakk Lajos a nyár maradék idejében nekiindult az erdőnek. Az út eleinte a még szedetlen kukoricatáblák közt kanyargott vele az erdő felé, ahol az ezerarcú élet zajlik szinte láthatatlanul. Bakk Lajos biztosra vette, hogy az erdőnek van szelleme, hiszen, ha otthon a vedlő kérgű öreg platán neszezni kezdett az ablakuk előtt, annak is érteni vélte a susogását.

Az erdő az persze más, ott zúgnak a fák, ha „idő” közeledik, egy-egy közletről riasztott állathang is figyelmezteti az embert, hogy nincsen egyedül. Aztán meg a kiválasztott tájékozódási pontokat sem árt szemmel tartani az erdőjárónak, ha nem akar eltévedni. Van, aki csak az erdő aljára jár ki gombászni, az ilyen nem igazi erdőjáró. Ha talál, összeszedi a kalapos gombát, aztán hazaviszi, ha ért is hozzá, akkor nem a bolondját.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Ódor György
Logika

Figyelem, szóból lesz gondolat,
nem fordítva. Nem feszül meg?
Mikor a listából kihúzol, beteszél
és az a lista lista marad,
ugyanaz? Nem lehet hiányozni.
Igaz, minden körbeér,
de ha már puhul, behorpad,
mindegy, valami körül járok,
körbejárok, nem vagyok sehol.
És honnan tudjam a nevét,
ha örökre elveszítem?
Csak azért, mert mondják,
nem azt gondolom, nálam
ugyanis nincsen fordítva.

Bodó Csiba Gizella
Imbolygok a létben

Imbolygok a létben,
Mint a fa letört száraz ága.
Kénye kedvére himbálja a szél.
Imbolygok a létben,
Mint ki teliholdnál
Félálomban lépdél
Képzelt vár fokán
És semmit nem ér el.
Nem tudom, mi felé haladok,
Vagy mikor zuhanok,
Vagy mozdultam-e egyáltalán.
Imbolygok mint a szél-
Dédelgette bambusz csengő:
Bús bűgő hangja vidámra vált,

magamat rábízom tavaszi reményre.

Mocorog a hangya, nem gondol a télre.
Hanga fut a dombnak domború mellére.
Gyöngye violáról szól a virágének;
magamat kötöttem tavaszi reményhez.

Csontváry Kosztka Tivadar: Őz.

Balogh Örise
SZÁMVETÉS

Bár utam nagyobbik felén
már túl vagyok,
esténként még bekopognak
hozzám a csillagok.
Mindent mit eddig láttam,
mélyen magamba zártam,
s szelídre csitult szívem.
Látod, panaszra nincs okom,
—s ha majd menni kell—
kéznél lesz vándorbotom.
De addig is, kósza lelkem
engedd, hogy nálad megpihenjen.
S ha majd a Földön nem lehetek
már se vendég, se házigazda,
miért is várnék újabb napokra?
Mondd miért?

Sárközi László
Grafiti és történelem

Falak, kapuk: megértem, mint a könyv – beszéltek;
tiltott rovás virul vasbeton testeken;
merő cinizmus, undor: intenek, lenéznek

s a szenteket citálják mind a falra hányva.
Talán ez a jobbik, mert akad szemtelen
meg esztelen és bölcs, ám sehogysem lelek
valós, kemény szatírát: gúnyt az érvbe szántva.

De felfedeztem itt-ott, néhány majomarcnak
kezük sötét nyomát: mint a késdőfések,

Ha átöleli a szellő,
Imbolygok mint a levegőn
Átlibbenő frissen mosott
Ruha illata,
Mint a busz zaja
Lecsurogva a dombon,
Mint a sziréna vijjogás
Jóval túl az utcafronton,
Mint a madár surranás,
A mókus ágról-ágra ugrálása
S a gondolat hirtelen tisztulása;
- Hiszen imbolyog minden!
Talán az egész világegyetem.
Talán a Föld most fordul
Másik oldalára,
Talán a közelgő ISON bolygó
Himbálja köröttem
Az elvesztett stabil pontot?
Hová dobjak horgonyt
Ha minden imbolyog?
Lehunyor szemem.
A ringó imbolygások,
Víztükrén a körkörös hullámok
Lassan elsimulnak,
Az esti csendben
Minden mozdulatlan!

Debreczeny György
kifulladásig

kollázs Böszeörményi Zoltán verseiből

kifulladásig birkózik a másik énnel
az idő szedi részeire
a türelmetlen várakozás
a jeges úton

a sebesült körülmények
által lettünk
a végzet házában szünetjel nélkül
napot napra halmozunk

a tudat máglyája leégett
és odabújik melléd a szükség
a kéklő harmat gyújtópontjában

Karaffa Gyula
zöldséges standon

a répák szépek néhány van közöttük
miknek szára kajla féregrágott
ajándék a szemnek ha alapvetően
azok is olyanok mint az összes többi

hogy – "Irtsd a szar cigányt!" árny a múlt ködében,
ne rajzolódj ki többé, itt nincs helye harcnak!

Nekünk a rög – országút. Kit szorított nyakon
igák s a földesúr, hogy feledte régen
a szabadsága ízét s nyelve most is szaros?

Budapest, 2003. április 2.

Rada Gyula
BORÚ

Ha csendben , (a színpalak mögött)
elrendeztük bogáncs dolgainkat,
s karmainkat jól egymásba vajtuk,
gondoljunk az alattvalók hadára,
a sült krumpli, s az üres káposzta szagára,
a fenyegető káromkodásokra,
a gazos határra,
a tüske-hátú legelőkre,
szent-igaz hitűnkre,
a gaz tetteinkre...

Kő-Szabó Imre
Rántott szelet

Tavaszi vasárnap volt. Szépen sütött a nap, délelőtt tíz óra lehetett.
Ezt onnan érzékelhette az ittlévő ember, hogy itt a falu végében, a
zártkertek tövében, tisztán hallatszott a misére invitáló haragszó.
Tamás a férj, Irén a feleség és Emma néni az anyós ezt az időt arra
használta ki, hogy a hétvégi telken a fűvet szépen kitisztítsák az őszi
lehullott falevelektől. Már nagy kupacokban állt az elázott, a téli
hótól foszlásnak indult levelek tömege, amikor valaki az útról,
bekiabált a telekre.

- Szép tisztára! Látom, van segítség! – Pista bácsi, egy falubeli
ismerős állt az úton, hátán egy vesszőből font hátikosár. – Megyek a
pincébe, elküldött az asszony krumplióért. Kell a vasárnapi ebédhez! –
mondta, de nem sietett, csak állt egyhelyben. – Rántott húst készít az
asszony! – tette még hozzá.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Kántor Zoltán
Buta dal

Valami buta dalt dalolnék,
ha bolond volnék, azt hiszem.
De okos ésszel hogy tehetném?
Van kenyérem és van vizem
s megöregszem, ha lesz szerencsém,
de ifjúságom elviszem
s ha akarnám, pék is lehetnék.

Sütnék neked szép, friss cipókat,
holdarcú zsemlyét, kereket,
s ha szereted a sarló~ kiflit ...

Nyakó Attila
Hétköznapi csalódások

Befordultam a konyhára,
Mi finomság készül mára?
Szembogaram padlót fogott,
Bó zsír fölött pörcc rotzogott!
Sárga lábos zöld eleggyel,
Édes isten, most ne hagyj el!
Zápfogamon üvölt a lék:
- Távozz tőlem tökfőzelék!

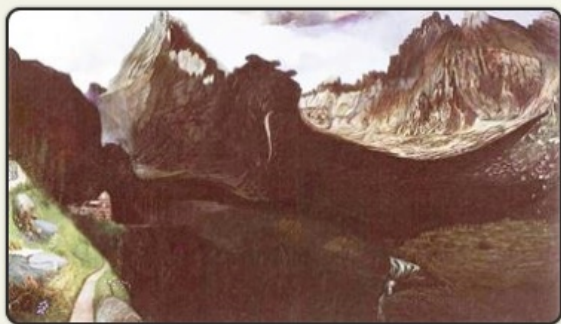

Köves József
Pacalpörkölt-szonett

Akad ki még nevétől is fanyalog,
s félrefordulna, ha párja ezt eszi.
Jó szakács kezében pompás falatot
jelent, feledhetlenné ő teszi.

Pacalpörkölt, most ezzel a szonettel
téged dicsérlek, te csupa íz remek,
csípős szaftod a számban szinte perzsel,
vágyam tárgya vagy, kiért elepedek.

Vöröshagyma, meg szalonna, fokhagyma,
és persze testes, jó vörösbör bele,
legfinomabb, ha csülökkel kavarva,
vagy netán velősen, de egy tál tele!
S akkor íziben a konyhaasztalon
fölé hajolok s - kenyérrel - felfalom.

Csontváry Kosztka Tivadar: Nagy Tarpatak völgye.

Kajuk Gyula
Gazdabánat

Maradék boromat megiszom.
Présházam örökre lezárom.
Turistáknak nem nyitok „borpatikát”.
S e párszáz tőkét jövőre kivágom.

Tűzre vetem az összes venyigét!
Nem számolgom a károm.
Ősi örökségemet eladom.
A kikeletet többé sose várom.

Maradék boromat megiszom.
S nem láttok többé e tájon.

és még sok finom egyebet.
De így dalolni mégsem illik,
csak szelíden, csak rendesen!
Tisztelni kell az olvasókat!

Buta nótát sosem dalolnék.
Bolond sem lennék szívesen.
Ha akarnád, boldog-sikongva
pihenni kezekben kezem,
ha akarnád, szépen megosztva
veled a vizem, kenyérem
egész a válladhoz simulnék

s rejténém arcom pirulva
hajad selymébe csendesen,
és szégyellném, hogy annyi szépből
csak ezt az egyet szeretem,
hogy szólni sem tudok egyébről.
Téged kutatna csak szemem
s hamar meghalnék egymagamban.

Király Gábor
A káposztaszag

Az utca csendes és álmos
hajnali fél hat van talán
csak egy menyétcsalád motoz
az öreg ház porlepte padlatán
és a mezőről beszökött
egér némán lapul a deszkák alatt

Az egyik kapualj alól
cincogó hegedű hallik
szégyenlős cigány gyakorol
lassacskán pitymallik
és a tetőről csepegő
hólé térképet pingál a plafonra.

Aludni kéne végre már
árnyékot vet lassan a szék
a bögrekocsma is bezár
kukás csörömpöl, és a fazék
felett az első torzsa
fertelmes bűze pöffen jó napot.

Pápay Aranka
Hátország

részlet

Mialatt Jenő szanitécként, valahol a Nagyháború sebesültjeit mentette, kötözte, ápolta, Mariska a nappalokat a borbélyszék mellett állva töltötte. Szerzett ugyan nagy nehezen egy „selejtes segédurat”, de az pár nap után megszökött a napi bevétellel. A szalmaözvegy többé nem próbálkozott újjal. Begyakorolta inkább a borotválást és kiírta a firmatábla alá, az ajtó üvegére:
HÁJVÁGÁST NEM VÁLLALUNK! — mert azt azért nem merte vállalni.

Tovább a teljes szöveghez>>>

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

.....

Lehoczki Károly
Ünnep a tengeren

Nekiindul végre
hosszan fontolgatta
nekiindul a partnak
a keskeny homoknyelvnek
hullámok görögnek
ki a szürke mélyből
fehér tarajosak
bukfenceket vetve
nyalintanak ki
sandán visszakoznak
lelép a betonról
bele a homokba
most bármi megtörténhet
eddig mások jártak
föl-alá föl-alá
kart a karba
pezsgőt is iszogatva
kacagva merengve
hosszan amíg mérte
kabátban sapkában
volt aki csak ingben
vagy nekivetkőzve
nyakig belecsozott
reszkette rohant ki
otthon tódíthassa
hadd irigykedjenek
hadd sárguljanak
még be sem fejezte
máris szezont kezdett
lelép a térkőről
mögötte ott marad
a hotel ablaka
a térbe nyíló balkon is
a kaszinó
az étterem is
mind aki téblábol
az ünnepet várva
télből átpislogva
hátra előre
a rekkenő nyárba
most senki a társa
végtelenben jár

gonddal rápakolja
föl a nadrágszárat
háromat tűr rajta
hűvös fövényen lép
nyirkos vad idegen
másik világi
vizenyős ő parton
dülled a mély
zabolátlan tombol
lila hullám szaltóz
habosan kigurul
szét a homoknyelven
vékonyan elnyúlik
átcsorran elszivárog
óvatosan csak óvatosan
már bokáját mossa
már a lába szárát
majd ő megmutatja
diadalát üli
agyon is alázza
robosztus idomát
gőgjét eltíporja
fúria haragján
huncut csellel kifog
kegyét kicsikarja
hulló szerencséjét
áldásba forgassa
nem nem utoljára
még az idén nyáron
gázolhassa lába
no ennyi elég is
mélázva megfordul
ezt itt elintézte
rejtélyes bűbáját
innen neki mérje
tocsogva elindul
a biztos sekélybe
a gigászi szolga
harsogja zuhogja
tehetetlen omolna
ha ő megindulna
és a feneketlenségéből

a tenger a babája
zölden kéken szürkén
hidegen hányódik
nagy erős izmával
ruganyosan gyúrja
a tenger a tenger
homok a cipőbe
nedves hűvös homok
ahogy mindig szokott
de valami hívja
hitből babonából
fél meg nem tenni
előre nem menni
ott az a kő még
talán elég távol
oldja a cipőjét
fél lábon a zoknit
lerántja bedugja
szépen a kőre

gerinc emelkedik
szürkén közeledik
nem lopakodik
nem laposodik
fehér tarajt növeszt
a homokfövenyt
fél karéjba fogva
úgy csap le mintha csak
játékból csapkodna
ráver a kabátra
hátról nyakába
derékon lódítja
át a túrt nadrágon
indulata spriccel
kacag a világon
ünnepi cirkuszon
és büszke honába
parányi félelem
nélkül tér meg az elem.

1883-1941

Babits Mihály

Turáni induló

Mi vagyunk a rónán járók
Soha napján meg nem állók
Lég fia, röpké rárók,
messze mezőn szerte szállók.
Huj, huj, huj!

Szolgánk jámbor, népünk pártos,
Széltől ellett ménünk tártos,
Varju, holló ránk kiáltoz,
Könnyü nyilunk visszaszálldos.
Huj, huj, huj!

Rabjaink a barmot hajtják,
Szolgáink a sátrat hordják,
Lányaink a hálót foldják,
Fiaink a lovat tartják.
Huj, huj, huj!

Sátrunkat csak seprűszárral,
Nem kerítjük azt mi zárral,
Mégis nyusztal dús bazárral
vetekeünk a kazárral.
Huj, huj, huj!

Igy élünk mi, népet fosztván,
földjeinket föl nem osztván,
Széles üngünk szelet uszván
riadunk a rémes pusztán:
Huj, huj, huj!

Rátörünk az ellenségre,
ugy teszünk szert feleségre,
Ha nem lelünk ellenségre,
nézünk a csillagos égre.
Huj, huj, huj!

Sok csodát az égen látunk,
Sok arany csodát imádunk,

Anyám nevére

Hajnalka volt az édesanyám,
hajnalra születtem én.
S lelkemben már ily fiatalon
nincs hajnal, semmi remény,
nincs hajnal, semmi vidámság,
nincs hajnal, nincsen öröm.
Hajnalka volt az édesanyám
s csak alkony az örököm.

Hajnalka volt az édesanyám:
Kedélybeteg, árva nő ma;
Mióta meghalt édesapám,
házunk oly szomorú, néma:
Mióta meghalt édesapám,
házunk oly hallgatag, árva:
Gyermekkoromba' - szegény fiú:
e házba valék bezárva.

Novemberben születtem én,
Hajnalka volt az anyám:
Ah, annyi gondja volt, szegény,
hogyan gondolt volna reám?
Hogy gondolt volna fiára,
ki titkon búra hajolt?
(Hajnalka volt az anyja, de ő
November gyermeke volt.)

Síromra, ha meghalok, ez jön:
»Itt nyugszik az, ki nem élt:
Nem nyúlt az éléberakotthoz,
jöhetleneket remélt.
Világa nem a nap vala,
csak a kölcsönfényű hold:
Hajnalka volt az anyja - de ő
e hajnal alkonya volt.«

Húnyt szemmel...

Kútfejeknél törvényt látunk,
Isten napja süti hátunk.
Huj, huj, huj!

Kőházakkal, vértess haddal,
mit törődünk Napnyugattal?
Zabolátlan akarattal
virradunk mi virradattal.
Huj, huj, huj!

Rajta szélel, zivatarral!
Haj szabir az onugorral,
Hajrá hét törzs hét magyarral,
Nyolcadikkal, mord kabarral!
Huj, huj, huj!

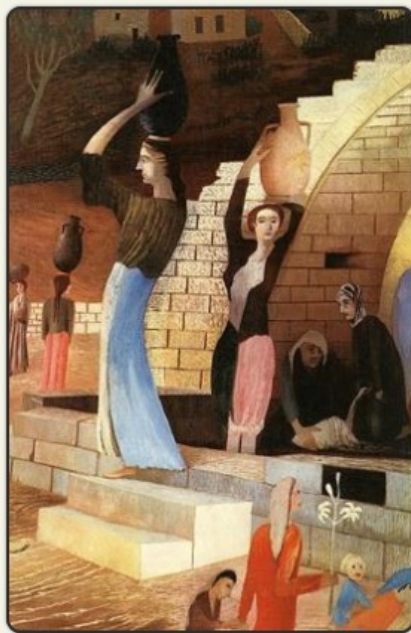
Nel mezzo...

No s megvagyok már. Lettem ami lettem,
sötét bár s néha könnyekig hasonlott:
hiábal csöpp szőlőszemnek születtem,
mely a nagy naptól édesedve romlott.

Hány rossz madár vas-csőre vitt felettem,
szememet tépve, (e parányi gyomrot,
amelybe annyi fényt mohón föl-ettem),
míg vére könnyé édesedve omlott.

Rossz végzet tölté fürtömet tömötté,
mert szomszéd szemek szögletes-zömökké
nyomtak, ki szépnek, szabadnak születtem,

s nemes-rohadni napmagányt szerettem. -
No s megvagyok már. Lettem ami lettem.
Az Isten sem változtat rajta többé.

Kosztka Tivadar: Mária kútja. (részlet)

Szerenád

*melyben a költő kedvese szépségét dicséri
és a saját szomorú bujdosásait és egyéb
bánatait igen keserűli*

Húnyt szemmel bérceken futunk
s mindig csodára vágy szivünk:
a legjobb, amit nem tudunk,
a legszebb, amit nem hiszünk.

Az álmok síkos gyöngyeit
szorítsd, ki únod a valót:
hímezz belőlük
fázó lelkedre gyöngyös takarót

Jónás imája

Hozzám már hűtlen lettek a szavak,
vagy én lettem mint túláradt patak
oly tétova céltalan parttalan
s úgy hordom régi sok hiú szavam
mint a tévelygő ár az elszakadt
sövényt jelző karókat gátakat.
Óh bár adna a Gazda patakom
sodrának medret, biztos úton
vinni tenger felé, bár verseim
csücskére Tőle volna szabva rim
előre kész, s mely itt áll polcomon,
szent Bibliája lenne verstanom,
hogy ki mint Jónás, rest szolgálja, hajdan
bujkálva, később mint Jónás a Halban
leszálltam a kinoknak eleven
süket és forró sötétjébe, nem
három napra, de három óra, három
évre vagy évszázadra, megtaláljam,
mielőtt egy mégvakabb és örök
Cethal szájában végkép eltűnök,
a régi hangot s, szavaim hibátlan
hadsorba állván, mint Ő sugja, bátran
szólhassak s mint rossz gégéből telik
és ne fáradjak bele estelig
vagy míg az égi és ninivei hatalmak
engedik hogy beszéljek s meg ne haljak.

Egy rövid vers

*melyben a költő saját lelkét szólítja meg
és nagyon kegyetlen dolgokat mond neki.*

Ó lélek, lélek, mivé kelle válnod!
Idétlen fényre születed ezer álmod.
Utolsó holtan hordozod magaddal,
mint holt gyermek lelkét viszi az angyal.

De néha éjjel, éjes éjszakákon
mikor magad vagy az egész világon
s az egész világ egymagadba mélyed
minthogyha megmozdulna néma méhed.

Mert ami meghalt, nincsen eltemetve,
mit megtagadtál, nincsen elfeledve
s a megölt gyermek, mint fájdalmas árnyék
kísértetes méhedbe visszajár még.

Hiszekegy

Nem hiszek én egy istenben, mert bárhova nézek,
istent látok, ezert, s nem szomorú a világ.
Egyike gyilkos, a másika áldott, másika részeg,

Zeng a nád a tó fölött
zeng a szél a nádon -
édes, álmaid között
halld a szerenádod:
ima rád e szerenád,
tested titkos templomát
dallal így imádom.

Elefántcsont palota
boltozatos melled
kettős márványoszlopa
nyugszik egymás mellett
fejed fenn a vánkoson
tornya, melyen átoson
lágý tömjénlehellet.

Érted, édes, messziről
jöttem a vasúton
hó közűl és bérc mögűl
sáron, havas úton,
nyáron át és télen át
nádón át és éren át,
szálltam a vasúton.

Cirpel most az őszi
szeles ősziidőben
feljied az őzike
távól az erdőben
béka zenél, zug a sás,
hosszú volt a bújdosás
teljes esztendőben.

Béka zenél, zug a sás
szél kel az erdőn át
szomorú a bújdosás
ezer esztendőn át,
ezer évig élek én
s mindig, mindig sírok én
az egész időn át.

Pro Domo 1916.

Úgy mint a fát, ezer kicsinyek
ráznak és már a nagy fa remeg.

Ó, boldog a dús fa, nem busul:
ha rázzák, drága gyümölcse hull.

Szesznek ma meggyem drága gyümölcs:
Kelyhet ma, versem szent bora, tölts.

Meggybor, pajtások, rajta, kocints:
kicsit fanyar, de egyéb ma nincs.

A hazára az első telt pohárt:
igyunk, de szőljunk: inni nem árt.

Az emberekre a második,
hogy adjon az isten észt nekik.

Most ezt is szóltan, harmadikat,
a kedvesem kisujja miatt!

Hadd áldozom még e poharat
minden gyönyörért ami megmaradt,

egyike zengő ég, másika néma virág.
Mind hatalom, de nem egyenlők az erőre; ha egy int
gyakran a másik fut; gyakran a másika fél.
Egyike fényes, a másika vak; hogy lenne ez egy mind?
Semmi az ami csak egy; semmi sem egy, ami él.
Nem hiszem én az egy istent; hiszem az ezer istent:
azt aki adja a fényt; azt aki adja a dalt;
azt kivel a kin is édes, azt kivel a mocsok is szent;
Kronost az öreget s Bacchost a fiatal;
az arany Aphroditét s minden derűs égi mosolygót;
holdnak szűz erejét, Artemisz enyhe nyilát;
Zeüsz a komor dörgőt s Próteüsz a tengeri bolygót
és a nyilas napot is, mely a világra kilát.
Gabnaadó bus anyát s lányát, a vidám hazajárót;
erdei lányokat is s a fura furtfülű Pánt;
látom amint a Moira köröttem fonja a hálót
s olykor az Eümenidák vércsepegős szeme bánt.
Élnek az istenek és még érzi hatalmukat egyre
bárha nem is hisz már bennük a léha világ:
egy isten se szorult a hitre s az emberi kegyre
egyike zengő ég, másika néma virág.

Május huszonhárom Rákospalotán 1912.

1.

Pest utcái között rohanó nép, puskalövések,
rendőr, tört üvegek, népszava, forradalom.
Én egyedűl tehetetlenűl itt számlálom a percet
nincs hír, nincs újság, villanyosom megakadt.
Néma falun lakom én, hol még az ebek sem ugatnak,
nem bögnek tehenek, még a malac se visít.
Nádas eresznek alatta topázszemű tengericső csűgg.
Hószinű fal, kék árny. Csend, csak a fecske csicserg.
Csak ha a villanyos átrohan itt (és mint a tehén bög)
sejteni a város szörnycetes közelét.
Ám most alszik a táj: egy döglött villanyos állong.
Ó bús villanyosom! bús ez a néma világ!
Bús e méla falún az üres sínekre merengni.
Ó jövevény sínek, vizstek-e még ma tovább?
Vizstek-e még ma odáig, ahol most csörren az ablak,
hol most csorran a vér, forran a forradalom?
hol zajgó tömegem most úr a néma Petőfi
s sarkra az Eszme kiáll isteni ríma gyanánt;
hol tán míg írom ezt, Magyarország nagy betegágyán
vér és kínok közt megszületett a Jövő.

2.

Ó te Jövő, aki jössz és senkise sejt, hogy itt vagy;
jössz és senkise lát; jössz sűrű fátyol alatt,
mit hoztál, idegen? mit, mit viszel el? van-e célod
vagy boros emberként ingatod útaidat?
Ah, boros is vagy már ezer őrült eszme borától.
Álmodsz s kóros vágy szennyezi álmod izét!
Álom vagy magad: a mult álma, ki halni szeretne,
s sír, hogy mindene fáj s nem lehet így betegem.
Jöjjön az elhazugult életre halálos igazság,
lesben az utcákon álljon a kóza halál:
minden mindegy már! zűgjon fel a tengerek alja!
hányódjon fel a geny! jöjjön a forradalom!
Jöjjön a barbárság! jöjjön legalább az igazság,
annyi hazugság és elmulások után!
Jöjjön a lázalom, mely minden bűnt kibeszél majd:
egynek mondja: »Jogok gyáva barátja, remegj!«
Másnak: »Ajkaidon kopott szó lett a szabadság!

jóért és rosszért, ami csak ért,
bántalmakért és bánatokért.

Fanyar nedű, vérizű, nem csoda:
mert véres földből szűrte a fa.

A harmadik emeleten

Óh micsoda reggel! Szemem semmit se lát
a négyszögű ablak szürke tábláin át.

Olomlemezekkel
vannak beszögezve; s azt hiszem, talán itt
csak vidám kedélyed világa világít -
óh micsoda reggel!

Jó így lakni, édes, magoson, magoson
mikor ragyog a kék, tavaszon, tavaszon
s mint sziget az égben,
horgonyzó léghajó szőnyeges lakásunk
és kívülről csupán egy-egy fecskét látunk
suhanni a kékben.

De még jobb, de még jobb - mikor nincs más világ,
csupán az emberé, s szemünk fecskét se lát -
ilyen szürke télen,
mikor nincs más világ, csupán az emberé,
akkor még jobb, édes, ki se látni belé
s lenn tudni azt mélyen.

Ez a mi nagy próbánk: kínjait érezni
s köztük ős, szent, vidám magvakat őrizni
- simítsd hozzám orcád! -
Látod, hősen, tisztán, s boldogan maradtunk,
előttünk köd, mögöttünk köd, és alattunk
egy elsüllyedt ország.

Petőfi koszorú 1923.

»Avagy virág vagy te, hazám ifjúsága?«
Hol a szem, szemével farkasszemet nézni?
Ki meri meglátni, ki meri idézni
az igazi arcát?
Ünnepe vak ünnep, s e máj napoknak
szűk folyosóin a szavak úgy lobognak,
mint az olcsó gyertyák.

Szabadság csillaga volt hajdan a magyar,
de ma már maga sem tudja, hogy mit akar:
talány zaja, csöndje
és úgy támolycog az idők sikátorán,
mint átvezetett rab a fogház udvarán
börtönből börtönbe.

Ki ünnepli ŐT ma, mikor a vágy, a gond
messze az Övétől, mint sastól a vakond
avagy gyáván bujik,
s a bilincses ajak rab szavakat hadar?
Csak a vak Megszokás, a süket Hivatal
hozza koszoruit.

Óh, vannak koszoruk, keményebbek, mint a
deszkák, súlyosabbak, mint hantjai kint a
hideg temetőnek!...
Kelj, magyar ifjúság, tépd le a virágot,
melyet eszméinek ellensége rádob

s szíved zsarnok volt, öklöd rossz kalapács.«
Másnak: »Álnokul és önzőn fogtál kezét: íme
véres lett a kezed: moshatod a kezedet!«
Mindnek: »Félre vakult csökevény, s ti koholt ideálok!
Nem játék a világ! Látni, teremteni kell.«

Új esztendő 1918.

Idegeimen apokaliptikus
zene tombol, bábeli gyermekágy
a világ, véres lében remeg és
csikorog - ó jaj, ki a kínokban
ki a kínokban vajudó? Én vagyok,
te vagy, mi vagyunk, egy lett mindenki
e kínok apokalipszisában, e
véres ágy vonaglásában, rángunk és
futkosunk, patkánymódra, óriás
talpak alatt, jaj! véres és vértelen
kaszák villódzanak a tetemszagú
légben, és torkon lehel a ragály
csontpalotákból idegen zene szól
viharok paradicsoma kibomlik.

Mit szólsz, ég és föld? Mit rántasz, iszonyú
új esztendőbe, ég? A föld hallgat és
zordan karikáz sötét telében - de egyszer
ébrednie kell, és akkor mit mond majd
változatlan szép tavaszával, mit mond
feldúlt erdeivel, mit mond eleven
erőivel, mit mond rettenetes
ugarain kisarjadó vadvirágok
ezer beszédes szemével - Ember,
te züllött, véres, rossz kártyás, éji veszett
játékból a réten ocsudva, - hogy fogsz
a vadvirágok szeméibe nézni?

Ideges esztendők

Emlékszem... A Szerelem jött, galambszeme volt,
halkan jött, mint a galamb, és halkan dalolt:
de a hangja oly meleg, véres-puha volt,
hogy lelkem könnyes forróságban fuldokolt.

S egyszerre a Félelem nagy lámpái kigyultak,
eltakarták az álmokat, eltakarták a Multat.
Szent zablák, kötelek nyúltak, lazultak, lehulltak:
de a forró kapcsok, s húskarok, összeszorultak.

Óh kedvesem, a szél elállt, a viharnak vége van:
ám a tenger egyre zúg még körülöttünk nyugtalan,
kapcsainkat megbicálja, ráncibálja bús-vadan.
Lelkünk nézi a sós vizet remegve, de szomjasan.

emlékére - kőnek!

Kelj, magyar ifjúság, légy te virág magad!
Nem drótos füzérbe görbítve - légy szabad
virág szabad földön:
hogy árván maradvá megrablott birtokán
mondhassa a magyar: »Kicsi az én szobám,
kicsi, de nem börtön!«

Avagy virág vagy te?... légy virág, légy vigasz!
Legyen lelked szabad, legyen hangod igaz
az Ő ünnepségén:
Koporsó tömlőcét aki elkerülte,
most hazug koszorúk láncait ne tűrje
eleven emlékén!

Isten gyertyája

Engem nem tudtak eloltani:
élek és itt vagyok, itten!
Pedig nagy világ-szelek elé
emelted hős, vak, kicsi gyertyád -
mit akarsz velem, Isten?

Inog a láng már és tövig ég
bölcs, szent, konok kezeidben. -
S új szelek jönnek, fattyu-vihar,
vakarcs-poklok szégyen-fuvalma -
mit akarsz velem, Isten?

Szégyen-szél, fattyu-lehellet is
zord annak, aki meztlen:
gyötörni tud, eloltani nem,
míg viaszom csöppig kisérom -
mit akarsz velem, Isten?

Mért tart magasra nagy tenyered?
és milyen éj vize zug lenn,
hol sisteregve kiszenvedek
ha majd kegyetlen beledobsz, hogy
körmödre ne éjjelek, Isten?

Holt próféta a hegyen

Nyájas magasságban csüng a dombtetőn a ház,
de én mordan ülök benne, mint Jeremiás.

Hozza postámat a posta. Ujság és levél
mintha mind olyanról szólna, aki rég nem él.

Hol a sok netán és hátha? Meghalt a jelen,
s ami hír fülembé ér, mind csak történelem.

Elsüllyedt a világ és nem maradt élve más:
dombon ül s fejet csóvál a mord Jeremiás.

Eltűntek és elsüllyedtek, s talán így a jobb:
míg itt voltak, kínzóbb volt hogy egyedül vagyok.

Hozza postámat a posta: mennyi hír, divat!
Engem nem visznek magukkal, föl nem oldanak.

Mіндеgy! a világ süllyed vagy én lettem halott:
akként élek mint akik már Változtatlanok.

S mordan nézem hogy köröttem a vak élet hal,

Hajnali gondolat

Hova lettetek, régi tanítványok?
Elszóródtatok, mint a magvak pelyhe.
Vitt az apa-vész, s a fiók-viharkák.

*

Hosszú éjszakán nem aludtam semmit.
Itt a reggel már, s ti juttok eszembe.
Szól a kis harang, szól a pásztor tülke,
s én elgondolom: ha lelkem harangját
megkondítanám: jertek templomomba!
s tülköm hívna még: kövessetek engem!

*

Jöttek rossz szelek, elvitték a hangom:
néma a harang, üres már a templom!
S óh jaj, micsoda bolond pásztor voltam!
Szegény tülkömet sziklához paskoltam.
Tülköm megrepedt, ki fog már követni?

Életrajz

Medve-nóta

Fordul a világ, kiborúl alólam.
Megkapaszkodtam peremén egy dombnak.
Kis ház, börtönöm vagy-e? csillagnéző
tornyom-e? Barlang

kell a medvének, ha megunja táncát
a vásár padján s kiszökik magányos
bérc közé; mint én vonulok most tüskés
bérci-magamba.

Más vagyok mint más. Magasan, tüskésen,
így kell már élnem, s ha te nem volnál itt,
tán nem is látnék melegebb szemet zord
csillagokénál.

Más vagyok mint más. Minek is tagadnám?
Lásd, a föld kibillen alólam, és mint
visszatérő láz, kamasz éveim vad
gőgje megújul

s mindentől eltép. Köszönöm, hogy itt vagy.
Szólj egy szót, s én úgy teszek egy szavadra,
mint szökött mackó ha vidám kedvében
bérci közt új

táncra áll kétláb a vadonban; mancsán
zeng a cintányér ami rajta még; az
éji vándor hallja, megáll, s az erdő
titkain ámul.

Gyümölcsbe harapva...

(János-szánatórium.)

mint egy holt próféta, kit már senki úgyse hall.

Mint a nyiltszemű halottak, kiket régidőn
barbár törzsük künnhagyott a nyájas dombtetőn.

Hozza postámat a posta: mennyi rossz madár!
Be jó hogy csőrük csapása egy cseppet se fáj!

Esős nyár

I.

Mint egy ország levert forradalom után,
oly csöndes ez a nap.
Vacognak a füvek, s az ágak fenn a fán
gyáván bölintanak,
ha elleng köztük a halk inspektor, a szél...
Az égből is csupán
szűken szűrődik át valami szürke fény
az ónos cenzurán.

Micsoda nyár! Talán kezdődik már az ősz,
Korán vénül az év,
mint csüggedt férfi, kit korai gond redőz...
A házeresz csövén
könny ül, s a kerti sok kisírt szemű virág
úgy néz föl a csigás
fűből, mint akiket nem enyhít semmi más,
csupán a zokogás.

Mit ér a zokogás? Ugyis meghal a nyár.
Ugyis meghal az év.
Pár hétre még talán kijő a napsugár...
Az is csak haladék.
A legvirágosabb ősz is a télbe visz...
Szép lejtő is leránt...
Lesz még tavasz, de az más tavasz lesz, s nem is
emlékezik miránk.

II.

Most újra megered az eső, kopogó
zajjal, s az ég olyan,
mint a félárbcra eresztett lobogó:
úgy leng, alacsonyan.
A szél meg hangosabb s füvek és fák között
parancsokat kiált.
Ők szótfogadnak, mint ijedt ujoncsereg:
»jobbba átl« »Balra átl«

»Mily parancsuralom, milyen fegyelem ez,
micsoda hadsereg,
amelyet a gonosz hadvezér egyenest
a halálba vezet?«
- kérdem, és minthacsak egyszerre magam is
közöttük állanék,
amint hajlongnak és egyhelyben állva is
mennek az ősz felé...

Éltem félszázadot, de már nem élek én.
Léptem nem visz tovább.
Csak annyit mozdulok, amennyit hajt a szél:
gyakorlom a halált
veszteg, száműzve, és várva ítéletem,
mint a sztoikusok,
a Császártól, kinek nyarából életem
elejtve kicsuszott.

Tíz orakor bejött a szobalány s hozott
egy tál gyümölcsöt. Körte és barack között
hevert kékes magányban, satnyán, ráncosan
egy bús füge, mint egy sötét rabszolgalány
hajnal felé valami antik orgián,
aléltn, kéjtől elcsigázva, rózsaszín
s fehéréssárga hamvas húsook halmain
óh te kit puhává aszalt a lángnapok
sütése: jer! barna melledbe harapok.
Vadbeteg ínyem szomjas rád, te szerencsen,
s kívánós, mert nem érintettem kedvesem
szőke testét x hónap óta már - tanum
ez a zord ágy és ez a szanatórium
ahol fogam most kicsordítja véredet...
Óh érdes bőr, sikamlós vér, nyelvem alatt
foszladó rostok, s csurranó hirtelen íz
mellyel lelkem, mintegy varázslat, megtelik
valami érdes édességben! A füge
bokrát is látni vélem, durva bársonyát
tapintom levelének; ott van a bokor
szőlőhegyünkön, a présház mögött, ahol
a hegy miatt a tető szinte földig ér.
Mennyit ültem töredezett faszindelyén
kamasz-koromban, ház mögött és hegy előtt,
surló lombok közt, a fügét s a mogyorót
tépdeseve, és a füge mint a könnyű nő,
adta magát, de a mogyoró összenőtt
egymással és üngével, csak mókus-fogam
erőszakának engedett. Beh boldogan
dobtam magam a kemény háztetőn hanyatt!
Az égen gyújtogató Neróként a nap
kéjelgett, föntebb élélőttem a hegyen
napszámoslányok hajladoztak; meztelen
lábszáraikat combig láttam; engemet
nem látott senki, csak a huncut istenek.

A meglódult naptár

1.

Az irigy körhinta

Jaj hogy suhannak, versenyt év az évvel!
S egyre kergébben! Tél az ősz után!
Lihég a tavasz mezei szelével,
mint szaladásban elfulladt leány.

Hányadszor látom visszatérni, mint a
körhintán szálló lányra aki les!
S mind hadaróbban pörgeti a hinta:
rámvillan, és már a forgásba vesz.

Ki mondja még hogy lassu az öregkor
s lomhább ütemben él a vénhedő?
Lám, ha kevés van már belőle, akkor
fut legkajánabbul a gyors idő.

Fut, száll, suhan, fagy, itt a tavasz újra.
Itt a kacér ki röptében kacag
elleng mellettem és piheg kifulva
ruháján a zöld máslik bomlanak.

Hányszor szállt már el így! De sohse még ily
hevülten, izgatottan, fulltag...
Csak én öregszem: ő most is a régi
s a réginél még gyötrőbb és vadabb.

[< vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégkönyv